

עלון קיבוץ העוגן מס' 61 | מאי 2017 | איר-סיוון תשע"ז

נולדו נינים

"תְּבוּ אֶלְעָם תְּכַיָּא שְׁלֹא חֲמָה תְּכַיָּא אֶרְצָה גְּדוּלָה
תְּרַכְּלָה שְׁכָנָם כְּמַמְּסָדָה וְנָשָׂחָה וְעַיְלָה חֲרוּבָם
תְּכַיָּא אֶרְצָה תְּכַיָּא חַיָּה תְּכַיָּא שְׂאָה גְּדוּלָה
תְּרַכְּלָה הַעֲמָה וְכַגְּזָה אֶקְרָבָם אֶתְמָמָה אֶוְהָבָם גְּדוּלָם"
(יהל"ג סוכג)

רוני סרока

יחנן נל

פלג דודון רביד

נעעה קוור

אללה נויל

מעין טופז

רומי אוזדור

מייקה חולדיובוד

נילי נאור

ליאו מזרחי

דקל עמידת

אופיר עובד

לאזשה שרה אלון

דניאל אלון

יסמין סילווה דה ברין

אריאל שמרר

ליהו קדר

שלום לכולכם ולכלוכן

ולסיכום, מדור חדש אצלנו בעיתון:

"זורך - מאירים ומעירם על כל מה שמספריע אצלנו בקיובוץ".

לאחר לא מעט פניות שקיבלנו לאורח החודשים הרבים שהחלפו מאז צאת העיתון, בעיקר ביקורות על דברים שהפכו לחברים לא מעתים, החלטנו ליעד פינה חודשית שתאנדר בתוכה ביקורת בונה על דברים שמספריעים לחברים, שתקווה שהעתון יהווה מעין שופר/צינור העברת למוסדות הקיבוץ שיכלו גם הם לקרוא את הביקורות ולהתייחס אליה בצורה שיבחרו.

חשוב לנו להזכיר: כל הפניות יפורסמו בעילום שם. השמות ישמרו אצלנו ולא ימסרו לאיש!

אנו נעשה מין קפדי בביקורות שיניגעו ונዳג להגישן בצורה נאותה ובשפה מכובדת ולא פוגענית או אישית.

אנו שומרות לעצמינו את הזכות לא להכניס תוכן שייראה לנו לא נאות או מוגזם.

חברים המעוניינים להתריע על משהו שמספריע להם, לוחץ עליהם, משחו שהוא רוצים לשנות וכו.. מוזמנים לעשות זאת דרך מייל העיתון המפורסם מטה. מי שקשה לו דרך התקשרות זו, מוזמן ליצור עמו קשר טלפוני. עד כאן להפעם.

בברכת קריאה מהנה רווחת ומרב

חדש-May הוא חדש עםום באירועים, חניכים וימים ראויים לציון. החל מיום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה, אותו ציינו כבכל שנה באולם התרכבות, בהמשך חנכנו את יום העצמאות עם החונכים והרכבת המסורתית, המשכנו בעבר אש ועשן המזרחות הרבות בל"ג עומר, כבר בפינה ממתין לו יום ירושלים, שלפנינו נמצא לטiol הקיבוץ בעקבות המעלפים לכבוד חנינות ה 70, ובקצתו של החודש -

חג השבעות והפתיחה החגיגית של הבריכה! לא משעםם אצלנו... .

גם בעיתון "ביתנו", לא נחים על השמרם... אנחנו שמחות לבשר לכם על כתוב חדש ומוכשר המctrף לשורותינו: **דוד פלאן חיים**, בעליה של טליה פלאן. ברוך הבא דוד, ובהצלחה לך ייחד עם כולנו.

בזהzmanות זו, נאמר גם תודה לבטי קורן, שתמיד הענית ברצון לבקשתנו, מפשילה שרוליה ונרתמת להיות כתבתנו לעניינים מיוחדים ומגוונים. תודה בטוי ישר לך.

תודה גם לליורה אנג'ם, האשה והתמנונת, זו שושבת ימים ולילות, ובסבלנות אין קץ, עומלת ומוצאת לנו אוצרות של תמנונות מיימים עברו, ומשוחרת את ההיסטוריה שחלקנו כבר שכחנו... השער הראשי של גילון זה, עמוס ונ夠ש תינוקות שנולדו אצלנו השנה האחרונות. 17 במספר!!! לפני שנה, אם כבר מדברים על מספרים... נולדו "הן" 8 תינוקות במהלך אותה תקופה... .

בקצב זהה, עם עוד קצת מאמץ, נגע להספק של קיבוץ מע(ו)ברות. וعصוי, כשאין להם כבר את מטרנה ולנו יש את המרלו"ג, אז בכלל הסיכויים גדלים... .

בזכותם ובזכות הוריהם

תודה לכל הילודים והוריהם שהתגנישו
ונתנו יד לניקוי הבריכה והכנתה
לפני מועד הפתיחה בחג השבעות.
תבורך בכל מעשה ידיכם!

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com **עריכה והפקה:** מרבי אילן ורווחת ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני **איורים:** יעקב גוטמן **תשbez:** דינה ווינ

ת חמוץ של פעם

מרגה דה בריין, גדי גדי

בֵּית הַתִּינְקוֹת הָרָאשׁוֹן אַחֲרַי הַעַלְיוֹת לְקַרְקָעַ, הָיָה בְּצִירַף שְׂוּדִי בָּמָקוֹם בו נִמְצָא הַיּוֹם גָּנוֹן סְבִּיעָן. בָּשָׁנָה 1954 נִבְנָה בֵּית תִּינְקוֹת חָדֶש, בֵּית לְבָנִים, הָעָמֵד לְתִפְאָרָה עַד הַיּוֹם וּמוֹשָׁךְ בְּחִילָקָו לְמִשְׂרָדי הַחִינּוּק וּבְחִילָקָו כְּדִירַת מִשְׁפָּחָה. בְּבֵית זה הָיו 4 חֲדָרִי תִּינְקוֹת, מְטָבְּחוֹן וּבְקָצָחוֹן הַדָּרוֹמִי "גָּמּוֹלוֹן" – חָדָר לְפָעוֹתִים שָׁנְגָמְלוּ מְהֻנְּקָה וּהַתְּכוֹנוֹן לְמַעַבֵּר לְפָעוֹתִים.

בָּמַשֵּׁר הַשְׁנִים טִיפְלוּ בְּתִינְקוֹת כְּמָה מְטָפְּלוֹת "מִיתּוּלָנוֹת": מְרִים פֿרִידָמָן זְיַל, אַבְקָה שְׁרוֹן זְיַל, בְּלָהָה נְשָׁרִי זְיַל, נְחָמָה הַלְּמָן זְיַל וַיְוָה פְּלָג וּרְחֵל מְרוֹן תְּבָדְלָנָה לְחַיִם אֲרוֹכִים. (סְלִיחָה אֶם הַחֲסָרָנוּ מִישָׁהִי).

אוֹי וָשָׁמַע מוֹזֵר הַיּוֹם – אָרְבָּנִים הַהָן שֶׁל רַאשְׁתַּת הַקִּיבּוֹץ וְעַד שָׁנּוֹת הַשְּׁמוֹנִים הַמּוֹקְדָּמוֹת, הַנְּנוֹהָל הָיָה שִׁיאָולָת שְׁבָה מִבֵּית הַיּוֹלְדָה, מִפְקִידָה אֶת תִּינְקוֹת בֵּיתַה תִּינְקוֹת לְטִיפְולָן הַמְּסֹוֹרָה של המְטָפְּלוֹת, וּבָאה כָּל 4 שָׁעָות לְהַנִּיק אֶת תִּינְקוֹת. בְּלִילּוֹת הָיָה שְׁמָרוֹת הַלִּילָה (כֵּן, גַּם זֶה תִּפְקִיד מִיתּוּלָנוֹ...). רְצָוֹת בְּשִׁבְיָי הַקִּיבּוֹץ לְהַזְעִיק אֲמֹהוֹת לְהַאֲכִיל אֶת תִּינְקוֹת תְּהִינָּה. בָּשָׁנִים מְאֹהָרוֹת יוֹתֵר קִבְּלה כָּל אֶם מְכִשֵּׁר וּקְיָתוֹן בְּזַהֲזָעָקה מִבֵּיתָה לְהַאֲכִיל אֶת תִּינְקוֹת.

בָּשָׁנּוֹת הַשְּׁמוֹנִים הַרְאָשׁוֹנוֹת הַחָלוֹן כְּמָה הָוּרִים לְהַחְזִיק אֶת תִּינְקוֹתֵיהם בְּבֵית בְּשָׁעָות הַלִּילָה, מַعַן "מַרְדָּב" בְּנוֹהָלִים. כֹּךְ הַמְּלָל מִעַשְׂה תְּהִלָּיר הַמַּעֲבָר לְלִנָּה מִשְׁפָּחָתִית שְׁנָחָתָם בֵּין אָרְבָּנָה 1988.

עד כאן להפעם, מרגדי

גדי גדי

לילדת באושר ובעווצר

נוסעים האמְבוֹלָנֵס הַיְהוּדִים הָיו הַנְּהָגָה וְהַיּוֹלְדָת. בְּחִזְקָת הַלִּילָה האמְבוֹלָנֵס שְׁהַזְעָקָה הסִעָה אֶת אַמִּי לְבֵית הַחֲולִים "הַדָּסָה" בָּתְלָ-אַבְּבָי. כָּל הַיּוֹלְדָה "הַנוּרְמָלְיוֹת" יְלִדוֹ אֶת יְלִדוֹן בְּ"בִּילְינְסְׁוֹן" וְהַעֲלוֹת הַחְדָּשָׁות הַפּוֹנוֹן לְ"הַדָּסָה".

כָּבָר בְּתִיחַלְתַּה הנְסִיעָה, לִדְיָן כְּפָר מַלְיַל, אִירָעָתָקָר בְּאַמְבוֹלָנֵס. הַנְּהָגָה עַצְר בָּצֶד הַדָּרָר, בַּיְקָשׁ מְאָמָא שְׁתַחַכָּה בְּסְבָלָנוֹת כִּי עַלְיָו לְלַכְתָּ עִם הַגְּלָגָל המְפֻונָצָר לְחַפֵּשׁ מִשְׁהוּ שִׁיתְקַן אֹתוֹן. אַמִּי נְשָׁארָה לְבָדָה בְּתַוךְתַּה האמְבוֹלָנֵס כְּשִׁצְרוֹה הַחְזָקִים הַוּלָכִים וּנוּעָשִׂים תְּכָפָים יוֹתֵר יוֹתֵר. אֶת שָׁקָט הַלִּילָה פִּילָחוּ אַלְהָי מִימֵי הַפְּרָעָות עַל וְקַע הַחְלָתָה אוֹתָם עַל חַלּוֹקָת הָאָרֶץ. אַמִּי, הַעֲלוֹה הַחְדָּשָׁה, שְׁעַדְעֵין לְאַבְקָה בְּמִצְאָות הָאָרֶץ-ישָׁרָאלִת, נְאַלְצָת לְחַכּוֹת לְשָׁבוֹן שֶׁל נְגָן האמְבוֹלָנֵס בָּמַשֵּׁר שְׁלֹשׁ שָׁעָות אֲרוֹכִות וּמוֹרְטוֹת עַצְבִּים.

לְפָנָינוּ בּוֹקֵר אַמִּי הַנְּגִעה סּוֹ-סּוֹף לְ"הַדָּסָה" שְׁבָתָל אַבְּבָי. כָּנְרָא הַתְּחַשְּׁבָתִי בְּמִצְבָּה וְלֹא מִירָתִי לְהַגִּיה אֶל הָעוֹלָם. נְוֹלְדָתִי בָּאוֹתוֹ יּוֹם, לְפָנָות עַרְבָּה, ב-16 נְנַובְּמֶרֶב 1947.

אַמִּי סִפְרָה שְׁטִיפְלוּ בָה שֶׁם יִפְהָא מָאֵד, אַחֲרֵי הַלִּידָה, כְּמַנְהָגָה הַבְּרִיטִים, כּוּבָדָה בְּכָסָה תָּהָמָבֵיל, מְהֻול לְהַפְּתָעָתָה בְּחָלָבָה. נְאַלְצָת לְשָׁהוֹת עַמִּי אַמָּא בְּבֵית הַיּוֹלְדָה עַד שְׁעָבָרָתִי בְּרִית מִילָה. אָבָא הַתְּרוֹצֵץ בְּכָל הַחָצֵר שֶׁל בֵּית הַיּוֹלְדָה כִּי לְאָסּוֹפָם מַתְּנָדְבִּים לְ"מְנַיִּין". הוֹרִי, שְׁמַכּוֹר הָיָה עַדְיָן עֲוָלִים חֲדִשים, הַתְּקַנְשׁוּ לְבָחָור שֶׁם לְתִינְקוֹת הַחְדָּשָׁה, וּפְנוּ לְיעֹזֵץ לְמוֹטִין בְּנָדוֹד, וְהָוָא יַעֲצֵץ לְבָחָור בְּשֶׁם גְּדִי. מְשָׁה אֱלָפָן בָּא לְבֵית הַיּוֹלְדָה בְּמִכּוֹנִית הַקִּיבּוֹץ, וְהַבָּיא אָוֹתָה לְאַחֲרֵי כְּבוֹד לְבֵית הַתִּינְקוֹת שֶׁל הָעָוֹן.

אַנְיָ מְרָשָׁה לְעַצְמִי "לְתִפְסָס טְרָמָפָ" עַל "בִּיתָנוֹ" שְׁמָוקְדָש הַפָּעָם לְנוֹשָׁא הַתִּינְקוֹת, כִּדְיָ לְסֹפֶר לְקוֹרָאים אֶת מָה שָׁאָמֵן, סִפְרָה לִי עַל לִידָתִי.

הַיּוֹם הָם נְנַובְּמֶרֶב 1947, וְהַבְּרִיטִים בָּאָרֶץ. קִיבּוֹץ הַעֲוֹגָן הָיָה בְּרוּבָוּ עַדְיָן לִידְיָן כְּפָר סְבָא, וְהַחֲבָרִים הַתְּכוֹנוּן לְעַלְיוֹת עַל הַקְּרָקָע בְּעַמְקָע חָפָר. שְׁנֵי הוֹרִי הָיָה עַדְיָן עֲוָלִים חֲדִשים מְשֻׁומָם שֶׁם עַל מַצְ'כּוֹלְבָקִיהָ וְקָן בְּפֶבְּרוֹאָר 1947. אַמִּי, שְׁהִיָּתָה בְּהַרְיָון מַתְּקָדָם, חָשָׁה בָּאַחֲד הַלִּילּוֹת צִירִים חֲזָקִים וְהִיָּתָה צָרִיכָה לְהַגִּיעַ בְּבָהִילּוֹת לְבֵית הַיּוֹלְדָה.

הַבְּרִיטִים הַטִּילוּ עַוְצָר בְּלִילּוֹת, וְכָלִי הַרְכָּב הַיְהוּדִי שְׁמוֹתָר הָיָה לוֹלְנוּעַ בְּדָרְכִים הָיָה האמְבוֹלָנֵס. לִידְיעָתָכֶם, הָיָה אָסּוּר לְלוֹעֵת אֶת הַיּוֹלְדָת.

שבועות נוטרניה

מכפר פרוטסטנטי בדנמרק - עד למדינת היהודים סיפור התגבורתה של עע' לורן

בטי קורן

"יעקב היה אז מחנוך במוסד החינוכי "רמות חפר", ותוֹךְ כמה וחודשים, החליטו שניהם שהם רוחים חיים משותפים. "מעט לעת", ממשיכה אונני לספר לי, "הבנייה מה זה אומר. אם אני רוצה להיות ישראלי, לנור פה, ברור לי שאיני יכולה להיות דנית לא יהודיה. החלטתי לנסוע הביתה – לדנמרק – ולהתגורר". דבר קשורים הנעה אונני לרוב הראשי של דנמרק, אשר קיבל אותה בחוות לב ובאדיבות.

הוא אמר לה "מספיק שאתה גרה בישראל, מדובר עברית, חיה חיים יהודים..." בקש רק שתעשה מקווה והעניק לה תעוזת התגבורות לפוי "שולחן ערוק". אלום בישראל המציאות הייתה אחרת. עם החלטתם של יעקב ואונני להתאחד, נפגשו עם הרוב מכפר יונה, אשר מצדיו החליט שהגיר לא שווה שום דבר, ועל אונני לעשות תהליך גירוש בישראל. אונני לא ווירה ועברה תהליך גירוש שוב, אצל אשתו של רב. במהלך כמה חודשים, נסעה אונני 3 פעמים בשבועו לדרום ת"א ללמידה את כל הברכות ומנהגי הדת. שוב עשתה מקווה ושוב קבלה תועודה ש – "אני חננה בת אברהם מותרת לכל גבר יהודי".

בני משפחתה של אונני מאוד אהבו את יעקב, ומאחר שלא היו דתיים, החלטתה התקבלה בהבנה. גם כאן בישראל, היא מספרת באהבה גדרולה על **ח' ז'ל**, (או בן 8) ו**וטלי** (או בן 3). זה היה כבר בניל שאפשר להסביר, ואונני מספרת שתמיד היה מאוד מונומס אליה. מעולם לא אמר לה "את לא אמא שלי".

אָגִי וְגַרְוּ
פֶּרְיֵיכִין

בנוסף, הוא נהנה לעבוד בנינה ולשפץ ולתkan מכל הבא ליד. עלי נהנית לעסק בספורט, להיפגש עם חברות, לצפות בסדרות טלוויזיה ולעשויות שופינג, רצוי בחו"ל..

יחד עם הבנות הם מבלים אחיה"צ בירקודים משפחתיים בבית, מטיילים באיזור, נסעים לים ואוהבים להיפגש עם משפחה וחברים.

כששאלתי אותם איך יראו ח'יהם בעוד 10 שנים, ענו שבכוננותם לצרף למשפחה עוד שני ילדים. עלי מתכוון להפתח בתחום הנהח"ש, תזקה לרוץ מרathon, ודרכו מבטיח להמשיך ולהתקדם בתחום הבניה והשיפוץ.

בקיבוץ – עלי תשמה לחתת חלק בפן התרבותי ולתרום את חלקה בפעילותות להקה להכל הנילאים. דרכו ישמח לתרום ולתת מהידע הרבה שלו בתחום השיפוץ של מבני ציבור ובתי אב של ותיקים.

עלי ודרור מאד אוהבים את הקהילה ושמחים להיות חלק ממנה. הם ישתמשו לפחות עוד צעד ולהתkeletal לחברות פה ולהיות חברים מן המניין.

באמת שהשתדלתי לספר על עלי ודרור בדיקן כפי שהם, בלי להוציא שמצ מהאהבה שלי אליהם. הכל נשמע חובי ואוהב. כי זה בדיקן מי שהם.

רַקְיִ שְׁנוּל פּוֹקָס

כשהצינו לי לראיין את עלי ודרור, נעניתי מיד ולא היסס. הרי הכותרת "כאן גרים בכיף" הומצאה עבורה. הבטחתו לעצמי להניח בצד את הקربה המשפחתיות ולספר עליהם כפי שהם.

או ככה -

עליה היא בתם של **עמרה ואלייזר** (ז"ל) פוקס, בת 34 מקובצת יעלים. עבדת במשרד מנהלת חשבונות במשרד "רו"ח יוסי גבאי" הנמצא ממש קרוב אלינו, באזה"ת קדימה. דרכו, קיבוצניק מכפר רופין, בן 39. לאחר השחרור מהצבא חזר לקיבוץ, שם עסוק בחקלאות ועבד כמציל בבריכת. בחולף כ- 3 שנים נתקבץ לחזור לצבא, שם תפקד כמנחה עבודה בכיר בצמ"ה (ציוויל מכני הנדסי). עם שחרורו מצבא הקבע בחור ללימוד את התחום שכבר א做过 ענין אותו והוא הוא עוסק כימ – הנדסאי בנין. לאחר שנים של התנסות בתחום, הקים את "פרידין לבנייה" – עסק לניהול ופיקוח בנייה חדשה/SHIPOT וטיפול ברישיון בנייה.

לזוג, שתי בנות – נոיה בת ה- 5 ומיה בת ה- 3. לבנות מראה אירופאי מובהק, יחד עם זה אי אפשר שלא להבחין בשורשים שלהן ומאין הגינו ...

עליה ודרור הכירו דרך אחת המתפלות שעבדה לפני כ- 10 שנים יחד עם עלי בן "ירדן". אותה מתפלת, שכונת שמה, היא ניסתה של דרכו. שגית ניסתה להכיר בין השניים, אך שניהם היו באותה תקופה בחוויות, כל אחד עם משווה אחר ... לאחר מס' שנים, כשהתפנו השניים, יצרה עלי קשר עם דרכו, והוא לא היסס. הם נפגשו בדיטר הריאון בחוף הים, ומאז החל היסטוריה.

לאחר שנה וחצי של זוגיות, תוך כדי דיט רומנטיק (גם הוא בחוף הים), הכר דרכו ברך והציג טבעת. הזוג התחתן במקום הכייפה שש, הלא הוא גן האירופאים שלנו, בחתונה אינטימית ושמחה מאד.

ביחד הם אוהבים לראות הופעות מחול ומוזיקה, לטיל, לצפות בסרטים ולבנות בים. דרכו מאד אוהב את תחום הבניה והשיפוץ ומקפיד לקרוא, להתעדכן ולהרחב את ידיעו בתחום. להתעדכן ולהרחב את ידיעו בתחום.

"פעם יהיה פה גן עדן"

רווית ברוך, מרבי אילן

"כשחזרתי מהצבא, די מהר הפללו עלי להיות מרכז ועדת עבודה. זה היה מוקדם מדי. לא הייתה בשל לי. בהמשך נבחרתי להיות מזכיר שני יחד עם אברוי גולדברגר ז"ל. גם זה היה כישלון... יותר מאוחר, כשהייתי מבוגר יותר, ריכמתי את מחלוקת הלמבו בעגנוןפלסט, ממש המשכתי לרכז את ענף הבניה שהלכה והתמעטה עם השנים, או עשתי מעבר חד מהתעשייה לחקלאות, מעבר שהתרברר כאחת התקיופות היפות בחיי, ועברתי לעבוד 15 שנה בנד"ש חפר, כשעוד היו רק העוגן, משמר השرون ומערכות".

הקיבוץ השיתופי של פעם - לא קל...

היום במבט לאחר, מודה גדעון בפה מלא, מה שלא כל אחד מסוגל לומר – "בקיבוץ השיתופי היה קשה! ההורים שלנו היו דור של אנשים לא קלים, חזרוי אידיאולוגיה ומוטיבציה שהקימו קיבוץ מופיע, בתנאים קשים עד בלתי אפשריים. לאורך השנים קלטתי שהמבנה השיתופי אינו טוב. הוא לא בונה. הוא הורס. תמיד ראיתי לנגד עיני את המודל של המושב השיתופי ככה מתאים לנוינו".

אנחנו נהפוך את המקום הזה לנן עדן

"עלעולם לא אשכח ויכוח שהוא לי לפני 40 שנה, עם אחת מותיקות הקיבוץ שאינה כבר בין החיים. שטחתי בפניה את כל מה שאני חשב על הקיבוץ השיתופי. היא ענתה לי: 'אם כל כך רע לך, אתה יכול לךם ולכלכת'... 'עניתי לה, שאנו חנו עוד נהפוך את המקום הזה לנן עדן'. אין בעיה' השיבה לי, 'אבל תן לדoor שלנו קודם לסייע לסייע הבא'. 'אין לי זמן, השבתי לה. ידעתי שחייבים לעשות شيئا'."

לפני מספר שבועות, פנה אלינו **גדעון שמר** בבקשת להיפגש. כਮון שנענינו ברכזו.

הרבבה דברים יש לו לומר לנו כבר זמן רב, והוא שמח שסוף סוף יש עיתון לקיבוץ, שדרכו אפשר להכיר אנשים חדשים, לשמעו דעות, להביע דעתו, להعبر חרויות.

ונפנסנו בצהרי שבת בביתם הנעים והמטופח של גדעון יהודית, כמשמעותו דשא ירוק, עציצים פרוחים ואוירה נינוחה ונעימה.

כਮון שהסתקרנו על מה ולמה הזמן אונתו. מהרגע שהחל גדעון לדבר, היה קשה לעצור אותו. נראה כי חיכה הרבה זמן לאמר את שאלתו.

לא מפסיק אף שיחת קיבוץ

"שנים רבות", הוא מספר לנו, "אני מלווה את הקיבוץ ואת מה שקרה בו. היום אני כבר פנסיוןר, אפשר לומר שאחנכו בעצם הוותיקים של היום. אני מנייע לכל שיחת קיבוץ! לא מפסיק אף אחת. לאאמין בקריאת דפים יבשים ובסיכון שיחות. כאשר מנייעים מועדים כלשהם נס מהקבוץ ונג מחוצה לו, להיבחר לתפקיד כלשהו, תמיד אבוא לשמע, לראות, להבין, לשאול שאלות".

מזכיר קיבוץ שני, רוכז ועדת עבודה, רוכז מחלוקת למבוי, רוכז בניה

לפני שהגענו לניל הפנסיה המכובד, כיהן גדעון במשרות ניהול בקיבוץ. עם כל הכנות ובלוי שמצ בושה, הוא מסטר לנו, שהתקפדים הניעו אליו כשהיה צער מדי. בסוף. לא בשל.

למשמר השרון למשל, שהוא עבר כמוני, בafil כלכלי, גם שם, אנשים בשכבת גיל הteenager לשינוי, והיום הם מודים ומאושרים על השינוי שנעשה. הם השיכו את מפעלי הלוחם שנשרף, הקימו גן אירופי מצליח ופער, יש להם חלק מכובד בצומת ועוד... כל זה מכניס להם הרבה מאוד כסף, דבר המאפשר להם להגיעה לפנסיה הרבה יותר נבואה ומוכבּ דת משלהנו.

גם מפעלי העוננפולסט מתואושש. נקווה שהמנגמה תמשין. עדין חסרים לנו עוד מקורות הכנסה, והתקווה היא שבעקבות המרלו"ג, ייקומו פה עוד פרויקטים חדשים. רק כהה יוכל להגדיל את הפנסיה ולהוריד את המיסים של כולנו".

קצת על גدعון

גבעון (73), נשוי ליהודית, אוטה הכיר כשהגיעה להעוגן לפני מלחתת ששת הימים. באותה תקופה, נוצרה הזדמנות בוגמר הטירונות לשלוות את הבנות לשרת בקיבוצים בתור של"תנקיות. יהודית חשבה שזו אכן הזדמנות עבורה להכיר קיבוץ, הגעה להעוגן, והשאר ידוע...

ליהודית וגבעון 3 בנות – **ליאת, רוטל ונורית**, ו 5 נכדים ונכדות – **גניה** (18), **לירון** (18), **רווי** (16), **לייה** (10) ו**ותמר** (2.5). לשמחתנו, מוסף גבעון, "לשפחה הצטירה עם השניים, סימה אוחזין כבת, ובתה עמיה" (18) נכדה".

גבעון מתחיל את הבוקר עם עיתון ידיעות אחרונות, בדgesch על מוסף המכללה ו-24. מובהן שלא משאיר את התשבץ לא פטור... מדי יום בשעה 10:00 נפנחים אצלו על המרפסת חברים קבועים לקפה וסימפסיה, ולקרת שעות הצהרים המאוחרות, הוא מתפנה כל כלו לעוראה למשפחה – הסעות לחוגים, ביביסטר וכל מה צריך.

גבעון אוהב לקרוא ספרים, לאט ובקצב שלו. מקפיד לעשות בדיקות תקופתיות וקורא לכולנו, ובעיקר לאלו שבנילו, לא להזניח ולא להטעיל – לרכת להיבדק ולשמור על בריאות תקינה. אוהב לעבוד בחוץ, לכסח את הדשא, לטפל בעציים, וscr הכל – מרחצה מהחיחים.

האסכולה הכלכלית מול האסכולה התרבותית/חברתית

"השינוי עצמו קרה בשנת 2000, אך בעצם החל כבר קודם", ממשיך גבעון לספר לנו. "הקידוש הילך ודרע את אט, ובעצם כל הזמן היה מפוצל לשתי אסכולות: האסכולה התרבותית/חינוךית שהעדיפה חי תרבות וקהילה, והאסcolo לה הכלכלית שהעדיפה למנף את הפיתוח הכלכלי בקידוש.

למולנו, הכלכלית הצליחה להשפיע יותר.

דור הותיקים הבין שאין ברירה וצריך ללבת לשינוי המיחול. זה היה אחרי שאנשים החלו להצביע ברגלים. משפחות עזבו והיתה בריחת מוחות לא קטנה מהקידוש. האווירה הייתה קשה. היה ברור שימושו חיב להשתנות".

שכונת הרחבה – חלק בלתי נפרד מהקידוש

אם תשאלו את גבעון, רגע תחילת הנחת היסודות של השכונה החדשה, זהו רגע המפנה עבorth והמעבר להקידוש המתחדש. הוא חיכה לזה המון זמן, והנה – גן העדן מתחילה להקים... הטענה כאילו השכונה החדשה אינה דומה לאף שכונה אחרת בקידוצנו, מאוד לא מקובלת עליו ואף מוקומת אותו. "אלו הם הבנים שלנו" הוא אומר. "גם מבחינה אלקטו-ראלית וגם מבחינת הדירות – היא לא שונה משכונות אחרות שקיימות בהעוגן. צריך להפסיק להתייחס אליה כל שכונה מיוחדת אחרת".

מאושר שיש פה הרבה צבירים

"אני מאושר שיש פה הרבה צבירים. תמיד הייתי بعد הדור הצעיר, ואני נהנה לשוחח הרבה עם תושבי השכונה החדשה ועם הצבירים בכלל. מבחינתי החלום התגשם. אנחנו בדרך הנכונה. אנחנו בתהילך והענינים זורמים.

בזמןנו התלבטתי לא מעט לנבי הנהלה הכלכלית. לא הייתה בטוח שהיה לה תפקיד ממשמעותי. היום כבר ברור לי שהוא אחד הדברים הטובים שקרה לנו. והועדה זו גם מקופה מאוד על הוועד ומפנה אותו להתעסק בעניינים חשובים אחרים כמו בריאות, חינוך, חברות, ובעיקר מדובר בוועדה שנמצאים בה אנשי מקצוע עם המון ניסיון וידע והאפקט מוגנש.

המרכז הילונייטי

גבעון מודע שלם עם החלטתו לתרmorph בהקמת המרלו"ג, לטענתו הנושא הוגש ע"י הנורמים בצורה יסודית מאוד, מעמיקה, עם הרבה הסברים, שיחות ועוד. הוא אכן חשב שכל החששות של תושבי שכונת גיל מוצדקות, וראיה הוא בוחר לספר לנו על קיבוץ משמר השרון בו יש רפת בתוך הקיבוץ, ועל קיבוץ גבעת חיים אחד, שם יש רפת גדולה שמסביבה הולכות וنبנות עוד ועוד שכונות מגורים חדשות. כך שאפשר להתגמוש ולהסתדר. לא צריך לפחות מכל דבר. 15 שנה לא עשו כלום עם השטח, וערק הקרקע רק הילך וירד.

עדין לא הגענו למנוחה ולנכלה

לצד המהמאות הרבות ותחושים האופטימיוט הבלתי ננמרת, גבעון חושב שטרם עשינו הכל. "אם אני משווה אותנו

לפעמים חלומות מתנפצים

בלימודים. הסתנה מתרכשת באותו לפני הופעה, החברים דנים על הפלילייט ויש שם תיאור מאוד יפה של הדינמיקה בין השלושה. לימים השוט הראשון הזה שצימתי בתחילת הדרכ, הפך להיות הסתנה הראשונה בסרט עצמו, עניין נדיר ומיחד שלהם.

בהמשך הגשתי סצנה נוספת כתרגיל ללימודים, בה החברים מנהלים ויכוח קולני באמצע חזורה. הסטודנטים בכיתה היו בשוק ושתי בנות פרצו ברכבי. הבنتי שיש פה עניין עם שלוש דמיות כריזמטיות מאוד, כל אחת בדרכה. אז החלטתי להמשיך ולהפוך אותה לסרט. מלבד זה שהם מהווים את הדמויות הראשיות הסרט, חברי הלהקה לא מעורבים בכלל בתהיליך ההפקה. הכל בא ממני".

מה קיימות לראות? איך רצית שהסרט יתפתח?

"אני מודה שבששון הראשן לא ידעתי לאן זה הולך, ואני מניח שהמחשבה שלי כסטודנט הייתה נאייה. היתי בטוח שאני עושה סרט קטן ויפה, אולי על להקה שמצילהה וופרצת החוצה, אולי משהו מצחיק על ההבדלים בין התרבות בישראל ובולונזון. אבל רק אחרי כמה זמן הבנטוי שהסרט הוא לא על מוזיקה בלבד. יש שם מוזיקה ואפיו אני אוהב. אבל הסרט הוא על ניכור. על שלושה אנשים שלא מוצאים את המקום שלהם. המוסיקה בעצם הייתה רק אמצע".

גם אני מכיר מקרוב את תחושת הניכור ואני זה מרגיש להילחם על המקום שלו. וגם בתחום שלו כמעט ואין הכרה. קר שיצא שעברנו בדיקק את אותה החוויה לאורך כל ההפקה. הם מתלוננים על קר שלא פתחו בהם דלתות, בזמן שאני ניסיתי לקבל תקציב הסרט הזה ונענית באוות התנוגות. ההקבלה הועה בין הבמאי הסרט ובין הדמויות היא מטורפת".

או איך היה להיות גורפי של להקה במשר שנתיים?

"זו הייתה חוויה מדימתה. זכיתי לקבל הצעה מעמיקה לאנשים ולמקומות שלא הכרתי לפני כן, ומעבר לזה גם תהיליך ההפקה היה מדחים ומיירופון שננתן לי חבר ללימודים, שלקחתי על עצמי, מצלמה ומיקרופון שננתן לי חבר ללימודים, בית הספר בחיים לא יהיה נתן ליصيد להסתובב אותו במשרונה".

רוב הזמן הייתה לי בלבד. בלי אש סאננד ובלי הפקה שעומדת מאחוריו. רק אני, רץ ברחוות עם מצלמה ומיקרופון, מתלווה לשולשה חברי להקה ולפעמים גם מאבד אותו תוך כדי תנועה.

דוד פלאג חיים

הבמאי נעם טולרמן לוחץ אותנו אל מאחורי הקלעים של הסרט "שדה של חולמים" – סיפורה של להקת "אנשי השדה" המקומית, שככל חבריה משלנו. משלטן אמרתי? תלוי את מי שואלים. טולרמן אומר שהה כל לא סרט על מוסיקה, אלא על אנשים שמחפשים את המקום שלהם.

בעוד صباح מזאת הנילון, יוקן הסרט "שדה של חולמים" על מסך גודל בדשא שמחוץ לשמאב, אפרטיפ לנמר ליגת האלופות שיעיר באותו הערב.

למרות הסדר הכרונולוגי של האירועים, יש סיכוי לא רע בכלל שדווקא הסרט יוכתר כאירוע המרכזי של הערב, מכיוון שהוא חי, בועט ומרגשת לא פחות מגמר כדורגל ב-HD Full. תפости את נעם טולרמן, במאית הסרט, לשיחה על מי ומה.

איזה נולד הרעיון לסרט?

"אני אביב לביא, המתופף, למדנו יחד בתיכון ומאז נשארנו חברים טובים. יום אחד הוא אמר לי שהוא מקיים להקה ייחד עם אביה (אביתור באומר) ויוגב היילר, ושහולך לקורות פה שהוא מיוחד. אז דבר ראשון הלכתי לראות הופעה שלהם – ואני דלקתי".

כל הדבר הזה תפס אותי בעיצומו של לימודי קולנוע במכללת מנשר. היתי קצת אבוד באותו התקופה, שאלתי את עצמי מה אני עושים, لأن אני הולך. אביב שיתף אותו בקשר גם לו נמאס ושקשה לו בארץ ובקיבוץ, קר שחלקו ייחד תחששות של ניכור ואי שייכות".

התחלתי מצילום של סצנה בזגדת שאותה הגשתי כתרגיל

זורך

מAIRים ומעיריים על כל מה ש麥פְרִיעַ אצֵלנו בקִיבּוֹץ

- כבכל שנה, התכוננו גם הפעם, בדشا מול הכלבו, לציין את סיום יום הזיכרון ולפתח את חנינות יום העצמאות.

שאלת אשר נשאלת בפני רבים בקהל היתה, מה היה דוחוף מלך להתחיל את הטקס לפני צאת יום הזיכרון? האם לא ניתן היה ללחות עד השעה 20:00 כמו בכל עם ישראל ולעשות זאת בצורה מוכבדת ומכבדת?

לאחר הזיקוקים התכוננו בגין האירועים חנינות העצמאות.

האויר היה טוב והאוירה הייתה נעימה. הרכבת נסעה ללא הפסקה לשמחת האוטוטים הרבים, הדוכנים היו מגנונים ואף ה策טרפו ימים חדשים, ריקודי העם שחופו את יודעי הצעדים והחג היה שמח. בין השולחנות והעמידה הארוכה בתור לדוכנים, הדודה השאלת, لأن נעלמו תכני החג? פעלויות הילדים? השירים והמופעים...

- מודיע הקקי של הכלבים תמיד בגין חנינות של השכנים???

• גם אוכלים את הדגנים המסתיריים, ונם מנורשים מהעיר:

תרומותם של הבנים לקופה הציבורית (בזכות השכ"ד), היא הנבואה ביותר, בעוד כל חבר קיבוץ דואג להחזיר לעצמו שקל וחצי דזרע התקציב על כל שקל שהוא שם. (בסיסו החינוך, גני שעשו עימם, בריכה, תחנות הסעה, וכו) - הבנים לא מתוקן צבים אותה הקופה.

אחריו זה מטיחים במבנה "אתם יכולים לעזוב, נכנס במקומכם אנשים מבוחץ".

תנוועה. בהזדמנות אחת המשטרה המקומית עקרה אותו והחרימה לי את המצלמה. התהננתי שיחזור לי אותה, אבל כשאתה יצא לבדוק ולא עובד עם חברת הפקה מסודרת, זה מה שקרה. בסוף החיוו לי אותה בשלמותה.

ב להשלה הסכנות נערתני לא מעט גם בצלמות חובבים, באמצעות טלפונים, צלמות של חברים ומקרים. דאנטי שהחל וינו אליו. אחד מהם הוא רון אפרת. רון ואני לא ממש הכרנו בכלל תקופת הצלומים. אבל הוא תמיד היה נכון, צלם את הליהקה באופן עצמאי מתוך עניין אישי, בלי שום קשר אליו. לימים הסתבר לי שהוא לא רק מעריץ גודל שלהם, אלא גם בנאים מוקסים ומדהים, שאף הציע לי להשתמש בחומריהם שהוא צילם. לאחר מכן הוא נאם לחק חלק לא קטן מהקמפיין לגינוי המונחים שהרמננו, כך שהוא ממש סוג של שותף להפקה הזאת".

איך חברי הליהקה הגיעו לסרט?

"בהתחלת חששו מאד. שמא אולי תפости אותם במצבים עבitarianים, או שאציג אותם בצורה לא טובה. אבל בסופו של דבר הבנו כולנו שאין אובייקטיביות ביצירה זו והחברו שלי אליהם לא היה אפשר לשתף אותם או שמהם אותם ללעוג. פשוט אי אפשר. עיין הם באמת דמיות יפהיפות, ככל אחד מהצופים יכול להתחבר למשהו מהם, אם לא לכולם. בסופו של יומם, כשהם רואו את הגרסה הגמורה, הם מאוד התרגשו. אביב, שזכה לראותו לראשונה, לפני הקרנת הבכורה, פשט פרץ בבכי. שנים אחרי שהוא איפסן את כל החוויות הללו באיזו מנירה בראש, הוא קיבל אותן בבית אחות, קליקט עטוף וערוך של כל מה שהוא. הוא ישב מתיפור ואומר: מה עשית לי סטולרמן".

בשצנת הסיום, שבו שלושתם יושבים באותו. שבו הם מדברים על הפליליסט בכינסה למועדון. שנה וחצי אחרי סצנת הפתיחה, אחרי כל המסע המתורף הזה, חוזרה באותו המקום. אבל הפעם הם רגועים יותר. אולי אפילו כבויים יותר. זה אולי קצת שובר את הלב, אבל יש בזה גם הרבה תקווה. והמעגליות הזה הייתה חשובות לו. לא משנה כמה המשע הזה היה גדול וכמה הם התפתחו כאומנים, אולי אם היו עיורים זהה. שנה וחצי מתחילה המשע, הם באותו מקום אבל במקום אחר לנמר".
אמרו ...

"שדה של חולמים" - מוצ"ש 3.6, בשעה 20:00,

על הדשא של השמאב.

בואו לעוזד!

צוות ההדרכה תשע"ז

של קן העוגן

רוני בליר

איך ההתמודדות מול הורי וילדיו הקיבוץ?

שלוי אומר כי עצם זה שכלנו חיים באותו קיבוץ ורואים אחד את השני גם מחווץ בתחום הפעולות, זה גורם לתהות חיבור טוב.

רותם הייתה רוצה קשר יותר איש עם ההורים, שירגשו יותר בנותו אותה. שיבינו שנם היא דמות משמעותית בשבייל הילך שלם.

יש להוסיף שהקשר עם ההורים הוא תhilך בפני עצמו. אנחנו רצים שההורים יכוו אותנו יותר וכך ירגשו ביחס ובנותינו איתנו. לשם כך פתחנו אותם קבוצת ואצטאפ שבה אנחנו מעדכנים אותם על המתרחש בפעולות ושולחים להם תמונות.

לדעת רועי החניכים נמצאים כעת בשלבי התבגרות שבו הם מעצבים את עצמם וכתוצאה לכך התהילך הנadol הוא מול החניכים. שיבינו שאנו ושירה פה בשבלים והם יכולים לפנות אלינו בכל שאלה ובעה כי אנחנו אלו שאחראים עליהם בזמן הפעולה. ההורים צרכים לקבל תמונה כללית על הנעשה בפעולות ורק אם קורה דבר חריג ביותר או לעדכן אותם.

השומר הצעיר ידוע בטווילים הרבים והסמינרים שהוא עורק, ספרו לי לאילו מפעלים תנועתיים יצאתם.

התחלנו את השנה עם טויל פתיחת שנה באזרע הכרמל. ביןואר יצאנו לטויל בעיר חדרה שהמועצה ארגנה ובו הכנו שוק קהן מועצתני.

בפסח יצאנו למחנה פסח שככל גם שינוי בשטח, מסלול רגלי, בישול על מדורה ושלל פעילות.

בקיץ מחרכה לנו מחנה קיץ של שני לילות שאחננו בטוחים שהיה מוצלח ומהנה.

בואו והכינו מקרוב את המדריכים התותחים של השומר הצעיר. יש לנו פה נבחרת של אנשים אחרים, חזקים, נגישים ומוסרים מאוד להדרכה ולשומר הצעיר.

רועי זהר ושירה בן שלום מדריכים יחד את שכבות ה'-ו'. באחריותם 20 חניכים.

רותם שר שלום ושלוי דהן (בנה של זוגתו של אבנר כהן), מדריכים יחד את שכבה ד'. באחריותם 14 חניכים.

לפניהם קטעים נבחרים מהשicha שערכתי עם ארבעתם על ההדרכה, החניכים, היחסים, השינויים, קשיים ועוד...

או איך זה עובד בצוות?

כיף אך מתנגן, זה נונן לך כלים של שיתוף פעולה. לדוגמא, מתכנים ומוכנים ביחד את מරחף הפעולה, ככה העבודה מתחילה והעומס פוחת. מה גם שככה נוצרת תהות שיקיות למדריך שאיתך ולקבוצה. בפה אחד אמרו לי " אנחנו משלימים אחד את השני".

צחוק ושמחה מורנשיס סביבכם כל הזמן. ספרו לי על קטע מצחיק שקרה בפעולות או בטווילים.

רועי מספר שקובצת ה'-ו' היא קבוצה חברותית במיוחד ומאוד אהובה לפגוש ולהכיר קבוצות חדשות. במהלך פסח הקבוצה פנסה את קבוצת ה'-ו' ממקום כרכור, ומהתרגשות הנдолה הם המציאו להם שיר שהולך כז: "כרוך עושים פארקו". זה היה משעשע מאד. בכל פעם שהקובצות נפגשו הם שרו להם.

וחותם מספרת שפעם אחת שיחקו משחק והחניכים המציאו מילים וחוקים שונים, זה היה מאוד יצירתי ומצחיק מצדם.

קשיים, עליות, מרדות, אתגרים. ספרו לי על קושי שחוויתם במהלך ההדרכה.

מלחמת המינים מתרחשת גם כאן בקיבוצנו. בתחלת השנה כך אומר שלוי, החניכים העסיקו את עצם בשאלת מי יותר טוב הבנים או הבנות. לעיתים מלחמת המינים הייתה מתפוצצת יתר על המידה ונורמת לעצירה מידית של הפעולה. היום הבעיה נפתרה ויש הסכם שלום. היום הם משתפים פעולה אחד עם השני ויתנו המדריכים, ומגבשים יותר. עניין המשמעת הוא מתנגן, אך באמת ניתן לראות שהחניכים עברו תhilך וכiams הפעולות עוברות בנוועם.

השאיפה של רועי היה לנתק את הילדים מהטלפונים והטכנולוגיה שעוטפת אותם כל הזמן ובכל רגע בחייהם. במשך שעה וחצי של פעללה שיבינו ויראו באיזה עולם הם חיים, שיצאו יותר לשחק בחוץ ושיזמו משחקים ופעולות ספורטיבית, ולא יהיו תקועים מול הטלפון.

הינו רוצים שהילדים יהיו יותר מודעים ומחוברים לפועלו של הקיבוץ, סיור הקמתו והיווסדו על הקרקע. שידעו יותר אודות המבוגרים כאן.

איך האווירה והחימם בקיבוצנו תורמים לפעולות?

כל הירוק מסביב, המדשאות, גני השעשועים, מאפשרים לנו לטיל עם החניכים בזמן הפעולה. ביקורי הפתע של הורים, סבים מאד מוסיף. כיף להיות חלק מההווי זה.

האם תמשיכו להדרין גם בשנה הבאה?

חלקים אומרים כן בנחרצות. חלקים נעים בין כן לא. אין ספק ששנת הדרכה מתאגרת במיוחד וושאבת המון אנרגיות, זה דבר שיש לשקיים אותו.

מהי פועלות החלומות שלכם?

שלו היה רצה לעשות פעולה שמעורבים בה צבע או מים. לרווי שאיפות וחולמות גדולים. היה רצה לעשות מימי מחנה קיץ בקבוץ שבו החניכים יעבדו בבנייה צופית, יבנו מתקני משחקים ושבועיים ולהזמין את כל הקיבוץ לראות ולהנחות מעשה ידיהם.

רותם הייתה רצה לעשות להם פעולה בלונה פארק עם שילוב של פתקי משימות.

מהי השאיפה שלכם בתור מדריכים בתנועה?

שהחניכים יקבעו ערכיהם וילמדו ליישם אותם, כמו יחס שונה בין גברים לנשים, אגב מלחמת המינים שדיברנו עליה קודם. שהיו יותר אכפתניים אחד כלפי השני וככל הסבiba.

במציאות הפעולות אנחנו מכינים להם משחקים שמשלבים את הערכים והמסר שאנו חשים להעביר. רותם שמה לעצמה למטרה להיות דמות משמעותית עבור הילדים ולהופיע עליהם אפילו כמעט על אף הדבר וההתנהגות. שהערכים המובילים אצלם יהיו כבוד, אכפתנות והדדיות.

ימים עיריים

אחד מפעולות הילדים אחר הצהרים, היה להקים באופן עצמאי דוכן מחוץ לביתם. הדוכנים מנוקים, חלקיים בתשלומי סמלי וחלקיים במתנה. בין הדוכנים ניתן למצוא עצזעים ישנים, קעקועים זמינים (כולל שירות הדבקתם), לימוןדה ביתית ועוגיות, איפור, תכשיטים ועוד. הילדים מתרגשים, דופקים על דלתות הבתים, מזמינים לדוכן ומתקבלים את הלקחות בחויר גדול. זה העסק הראשון שלהם.

בתמונה (מימין לשמאל):

נוום ועמית הרآل- מארגנים יפה דוכן תכשיטים.

עלמה פלג, ענבר סו ועמית הרآل-

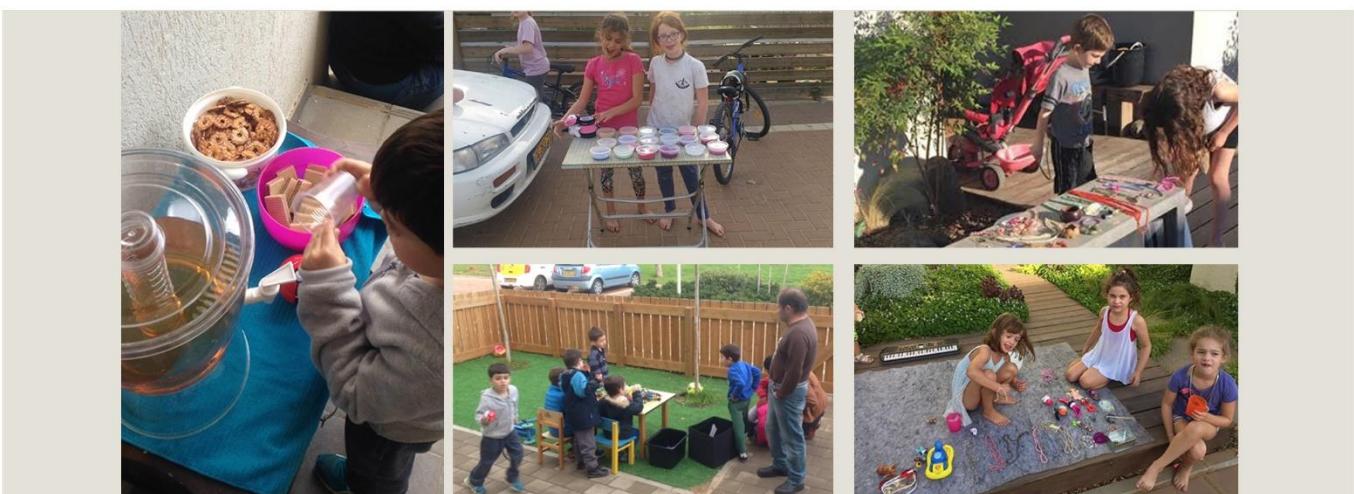
בדוק תכשיטים ועצזעים מתקבלות בחויר את העורדים ושבים.

מניה אלון ושיר משק- מכינות ומוכרות "סליים"- חומר למשחק עבותה יד. עטי וגווני רוזמן מושרים עצזעים שאיןם בשימוש ומכבדים בנשנושים קלים.

נתע רוזמן

כשהייתי בת 9, תושבת כפר-סבא, חברה שלי ואני גורנו חתיכות מבקבוקי קולה, המנסנו מעט מעל להבה עד שהפלסטיック קיבל צורה מעניינת, צבענו בטושים וחיברנו לעיגולים שקנינו. לאחר מכן פרסנו שמייה ליד המכולות ותילינו שלט - "עגילים בשני שקלים". זה היה העסק הראשון שלנו. מאז אותן ימים הרבה דברים השתנו. האסימון בשירות הנעלים הפך לאייפון, דפדף הפך לניליה ופגישה עם החבירה בשכונה התחלפה בשיחת ואטאפס גוזה באימוגים.

כשעברנו לנור בקיבוץ, נוכחות לגנות של מרמות שהדור הנוכחי נולד לטכנולוגיה, ולמרות שאנו חוששים שהילדים יאבדו לאט לאט מיומנויות חברותיות מסוימות, אל לנו לאבד תקוותה. לידי קיבוץ העונן מבלים שעוטות רבות באינטראקציות חברותיות במרמוניים, במנראש הcadogel, בגין השעשועים ובמשחק משותף בתיים.

(חוון), ליכולת הבדיקה בין עיקר לטפל, לוויסות רגשי, לתחשות מסוגיות וערך עצמי.

כל המחקרים האלה הראו שאחת התוכנות שמכנ' באות הצלחה בחיים, היא יכולה איפוק ושליטה עצמית. זו יכולת חשובה בתחום חיים רבים כמו קבלת החלטות, יחסיים בין אישיים, בריאות, עבודה, תכנוןכלכלי והצבת מטרות ארוכות טווח ועוד.

אז איך אפשר לעזור לילדים שלנו ללמידה לדוחות סיפוקים ולספק להם כלים להתרמודדות עם תסקול? היכולת לדוחות סיפוקים היא בחלוקת עניין של טופרמנט מולד. ילדים עם הפרעת קשב למשל, יהיה קשה יותר להמתין בסבלנות בשל ליקוי בתהליכיים מוחיים האחראים על עיכוב תגובה וכן ייגבו הרבה פעמים באימפלסיביות. יחד עם זאת, לסבירה יש השפעה משמעותית והיכולת של ילדים לדוחות סיפוק היא דבר שהוריהם יכולים לשפר.

* **ספקו סביבה בטוחה** - ילדים שמרגנישים שהצריכים שלהם מסווקים בדרך כלל ושיש סביבה מי שודאג להם, יהיו רגועים יותר ובדרך כלל סביר נימס יותר מול תסקול.

* **חזקו אותם** - הוא גאים בכל דחית סיפוק, איפוקו מול פיתוי והתנהגות סבלנית.

* **האמינו בהם** - העבירו מסר שאתה מאמין שהם מסוגלים לדוחות סיפוקים כדי לבסס תחשות יכולת (בהתאם לניגל כמובן).

* **ספקו כלים** - למדדו אותם טכניות כמו הסחת דעת, הפנית קשב להוחים עתידיים, דיבור עצמי וכו'.

* **ספקו דוגמה אישית** - הוא סבלניים לפניים בדיקות כדי שאותם מצפים שהם יהיו.

* **הציבו גבולות** - מעבר למונעה באותו רגע, גבולות ברורים משמעותיים והכרחים להתפתח חות ולהצליח עתידית בחיים. הצבת גבולות יכולה להיעשות באופן אempti, תוך סימון הצורך אך ללא סיפוקו (וללא רגשות אשר אם אפשר...)

* **היו נכונים להתרמודד** - כיוון שלוקח זמן עד שתspiritו או קושי לספק לצרכים מתקיים בהבנה מצד הילד...

אז ברור שלא נפץ בסדרת אימונים יומיומיים מפורטים עם הילדים, אבל התנהלות של הצבת גבולות, הקניית הרגלים ואפשרות להתרמודד עם תסקול, היא דרך עיליה מאד לכל הדעות.

"רצוי שתלמד, עכשווי ומיד, שכל שתרצה או ליאו יצא. צריך לוותר, פחות או יותר, זה לא כל כך קל, בפרט או בכלל". אחד מנור

איזהו גיבור? הכובש את יצרו

סמדר הראל פסיכולוגית חינוכית

"אםא?" נילי בת השנתיים קוראת הם לא עסק פשוט. כולנו נאלצים לדוחות סיפוקים כל הזמן והאמת שזה לא דבר רע כל כך. היכולת הזה מוגדרת ע"י תאורתיקנים רבים חלק מההתפתחות הנפשית הבריאה ומאפשרת גם תחשות של נפרחות עצמאות,مسؤولות ושליטה. דחית סיפוקים זו היכולת לזרור על גמול מיידי ולשאת את התסקול המה תלואה לך. עד כמה שזה מעצבן (גם בחיננו הבוגרים), זה גם חשוב מאד. אחד הניסויים הכי משמעוניים ומפורטים שבדק את הנושא, נקרא **" מבחן המרשמלו"**. בניסוי זהה, ילדים בני שנתיים עד ארבע, נשארו בלבד בחדר עם מרשלו למשך כמה דקות. נאמר להם שהם יכולים לאכול אותו אבל שאם יתאפקו 20 דקות יוכל לאכול יותר מרשלו. רק שלישי מהילדים הצליחו הצליחו להטאפק. אחרי שנים, החוקר קרים מצאו שגם אם לאו שהצליחו לדוחות את הספיקם המידי והתמודדו טוב יותר עם מצבו לחץ, היו בעלי יחסים חברתיים טובים יותר ונטו פחות לביעות התנהגות. אפילו מיהלדים להמתין בתור כשabitmbahagen בגן תפסה, להטאפק עד האוכל, לסיטים תכנית טלזיה... וכך זה ממשך אל תוך החיים הבוגרים. הרבה מהבעיות שמטרידות אותנו בחיים היום יומיים קשורות באופן ישיר לדחית סיפוקים – הפסקת עישון, ירידת משקל, כתבת הכתבה הזה למשל, לרמות הצורך העז ליהנות משכ"צ בשבת... מה לעשות, החיים

טקס יום השואה

תודה לאפרת וויל עמית ומרגה דה בריין, על ארגון ועריכת טקס מכובד, מרגש ומרגש של יום הזיכרון לשואה ולגבורה, אשר הוקדש השנה ברובו למחתרת ההונגרית, אליה קשורים רבים מחברי העוגן. הקטעים שהוקרנו, סופרו והושרו, נבחרו בקפידה רבה והצליחו לחדר, לרגש ובעיקר לגבור למכור ולא לשכו.

טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה

כבכל שנה, התכנסנו כלנו בעולם התרבות לצין את טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל לנפגעי פעולות האיבה, לכבוד יחד עם המשפחות, החברים וקרובי הנופלים, ולהזכיר את זכרם.

עמדו דקמת דמייה אל מול הדמל שהורד לחצי התורן, ובסיום שרנו יחדיו את המנון התקווה. השנה הובילה את הטקס ביד רמה **ליימור משק**, ועשתה זאת בצורה מגנونة, חדשנית ומרגשת. זה המקום לומר לylimור תודה על קיחת החובלה בערב חשוב זה, כמו כן לכל מי שחלק בהקראות, שירים, נגינה, הכנת האולום ועוד.

ישר כח.

(צלומים: יעקב גוטמן)

"רצים לזכרם"

(צילומים: אלון רוטשילד)

אביב גרכנות - נוערים העוון

אירוע "רצים לזכרם", התקיים השנה אצלם בפעם הראשונה. את היזומה אותה הביאו הנערים לקיבוץ, הכיר לנו רועי זהר, ומשם רצנו עם זה - תרתי משמע... .

שמחנו שהקהליה כולה הצטרפה אלינו, מילדים ועד מבוגרים, באופניים, בריצה ובחליכה. לוחננו כלנו חלק ביוזמה הנפלאה זו, הנערכת ביום הזיכרון לחללי צה"ל, ובזה באותה השעה, יצא כל אחד ממקום מנורי בישראל, מדן ועד אילית, ורץ לחצר הקיבוצים.

היה מרגש במייחדי!

דוכני יום העצמאות

"כאן את שומח עז אירכתי פת עליך מרום רצע
הגעגaucים עז אטחתני ואז אאר'ז אַהֲגָן"

מלחין ולחן: עוזי חיטמן

משיכים קדימה...

עמרי הראל

אני גאה להשתיר במקום אשר בוחר מדי פעמי להקשיב לקולות ההגינוי ומצליח שוב ושוב לרגש אותו. ישלה הפעול.

עכשווי, לאחר תום ה"קרבות" סבב הקמת המרכז הלוגיסטי ואישור ייעודם של הכספיים הצפויים להתקבל לטובות קרן הפנסיה, אני רוצה להודות מקרוב לבי' לכל העוסקים במלאה, ושמח כל כך בשבייל הפנסיונרים שלנו אשר יכו להזדקן ביותר כבוד..

שמח לא פחות בשבייל הנהלת הקיבוץ אשר קיבלה דחיפה להמשך עשייה ברוכה..

אני מאמין לנו שהדבר הזה, הדחף הזה שגרם לקבוצת אנשים לחבר יחד ולהקם את המנהה הקטן בכפר סבא, את מפעל הנומי, לעבור וללבנות את היישוב בלב שמנת עמק חפר, להקים מפעל PVC, לגדר מלונים תחת חמותה, ליצור מערכת חינוך לתפארת ועוד עבר רב של דברים כל ימי, אותו דחף ימישיך וויל אוותנו לעבר השלמת תהליך השינוי, הקמתן של הרחובות ב' ג' ד', סידור התשתיות, הקמת אולם אירופים, בית אבות, תחנת כוח קטנה ויוקהומי יידע מה עוד.

טיל חצ"צ לחרמון

קצת הומו וציניות הביאו לשנות כמעט את המונח המיתולוגי השגור בתרבות "טיול ח'צ'" (חטיבה צעירה), ולכונתו להבא "טיול ח'צ'". את מפni שבמהלך הירידה מהחר-

מן, שכונתה בפי בתקילה בלוזן "טילן בננות", ניתן היה לשמעו את עצמותינו החורקות הנגרסות זו מול זו ונשמעו עלעתים "קרכצן" כהה או אחר, בדומה לאבני חצץ נגרסות. אך זה לא היה העיקר. העיקר היה המפגש, הזיכרונות, היחד, ההקשבה, הרצון ללמידה, הנכונות לתת יד גם בהכנות האוכל לגשם לחדרה/ה שהתקבשו מעתם וחודף היבר.

או מה היה לנו בטישׁוֹל חצְ"צִי?

התחלנו במפגש מortho בכנרת. ב'ירנו' "בבית המוטור" השוכן בחורשת האקליפטוס המיתולוגית עליה כתבה נעמי שמר. בית זה העומד על תלו משנה 1913, עת שימוש את קבוצת התימנים שהגינו לכנרת, בתקווה שידעו הם לעמוד טוב יותר בתנאי המקום הקשים. אך למצער, אולם תימנים שיש שכיו' שחיי "פועלים טבעיים", ידעו לרקען נחשות ותכשיטים, אך לא היטיבו להחזיק בمعدר. תימני כנרת "נפלו" כמו זובים ממחלות שונות וביחוד מהקדחת. במקביל וקצת לאחר התישבותם במקום, הגיעו "הקבוצניים", חלוצים מווילנה, לנו, מה גנד ומה נספר, נישואים תערובת לא היו במקום. ניצוצות של מחלקות ואף מכות, הביאו בסופו של דבר את המושדות להעביר את תימני כנרת לשכונת מרמורק, שברחוות. וכי שמודם למרמורק, מוזמן לשאת את עיני ולזראות כי הרחובות הראשיים בשכונה, שמארים את זיכרונות התישבות התימנים בכנרת: רחוב היזון, רחוב הדקל, וכיirc כנרת. שם המשכנו לסיפור בבית העלמי של כנרת. יודע דבר מדוחים כי מדי שבת,

מי אני ומה שמי?

ליורה וויסקה אגמ

הה היה צב החנוך?
הה היה גפקיזן?

AIROU מרגש

פויות, והיה מן הדמויות הבולטות בספורט השחמט בארץ. **מרגה דה ברין ועופרה ישראל פוקס**, התגיסו למבצע ועשׂוּ מיטב מאמצים כדי שהאליפות תצליח, וכן כך היה. שנערכה בחדר האוכל, נתלוותה גם תערוכת אליפויות, מערכות שחמט מרשים, שהן חלק מاؤספו היפהפה של **דוד 92** מקיבוץ דליה.

יעקב גוטרמן

בסוף השבוע, 13-12 במאי, נערכה אצלנו אליפותהתאחדות העובדת בשחמט, בה נטל חלק 33 מתחרים מכל רחבי הארץ.

האליפות נערכה הפעם לזכרו של חברנו **נתן יונגריס**, אש רב פעלים, אשר במשך לעלוה מארבעים שנה טיפח בקיובים את ענף השחמט, ארגן אין ספור טורנירים ואלי-

(צילום: יעקב גוטרמן)

זו קיום שמחהיל בצד וחציו

דרבי קון עברו. קבוצה של שחקני בית, כולם עמוק חפר. לא קל, אבל חיברים לשחק. במהלך המשחק כלו, נשמעו קולות של שחקני עמוק חפר לעברו של יהודה, על כך שלא היה צריך "לערוך" לקבוצה אחרת ועוד דברים בסוגנון זהה. המשחק היה צמוד ביותר, ונערך מול קהל ערבני במיוחד של 1500 צופים, תוך שהוא משודר בשידור חי באחד מאתרי האינטרנט של המגזר הערבי. הסוף טוב. קבוצת הcadorsel "יראדי באקה" ניצחה בהפרש קטן ועלתה לליגה אי!

"מבחןית", מספר לנו יהודה, "הדבר החשוב ביותר, זה שהצלחתינו להעביר לילדי, כבר מניל עיר, ולהשוו אוטם לאהבה הנגדולה בין ערבים ליהודים, ולהבנה שאפשר לחוית ולעשות דברים משותפים ביחד".

רונית ברוך, מרבית אילן

ציפור קטנה לחשה באוזננו, שבשנה האחרונות, לאחר ששיחק בהפועל עמוק חפר אשר בליגה הארץית, ובעוד כמה קבוצות, הцентрיה יהודה משיב, בעלה של ניר חובב, לקבוצת הcadorsel "הפועל יראדי באקה", מבאה אל גרביה, שם החליטה בסוף השנה הנהלת הקבוצה, יחד עם המאמן אח ריכרט שבזמנו הגיש יהודה לקבוצה, לבנות סגל שחקנים הבני משחקנים מקצועיים ושחקנים יהודים, ולתת דוגמא שדו קיום אכן יכול להצלחה. המטרה הייתה לעלות ליגה. לשם כך התחרמה הקבוצה בכמה משחקים ברמה גבוהה ששיחקו בעבר בליגות הבכירות, כמו יהודה למשל, בתוספת שחকנים בית מצוינים וצעירים. לאורך כל השנה התאמנו השחקנים 3 פעמים בשבוע באולם הספורט של באקה, עד שהגיעו היום הנadol, ונם כאן, הדרכו היתה לא פשוטה. יד הנגול ומנה ליהודיה משחק גמור על כל הקופה נגד.... הפועל נבעת חיים עמוק חפר... כן, מעין

(צילומים: יעקב גוטמן)

הארכון עובר למשכנו החדש

יעקב גוטמן

בימים אלה עמלה רותי הילר על העברתו של ארכון הקיבוץ למשכנו הקבוע החדש בבית המזכירות. בהזדמנות חגיגת זו ישודרג הארכון, ווכנסו בו מחשב וסורק חדשים. מברוק! הבית ששימש כארכון לאורך שנים, יפהר בקרוב למוזיאון העוגן.

מחבקים את המטפלוות והמטפלים הזרים

(צילומים: יעקב גוטמן)

נ姆 השנה, קיימה קהילה מחבקת, אירע שколо' חיבור למטפלוות ולמטפלים זרים שבקיבוצנו.

בairou הצבעוני והמרגש, נאמרו דברי ברכה למטפלים המסורים וחולקו מדליות ושוברי הפתעה.

ה משתתפים ננהנו ממאכלים מסורתיים מופלאים מעשה ידי המטפלוות והמטפ' לים, ומאכלים מעשה ידי מתנדבי קהילת העוגן.

מוזיקה אותנטית נוגנה ברקע, והמטפ' לות הלבשות בסארוי הפליאו בריקודים ביחד עם החברים והחברות.

הילדים התחרצצו, השיחות קלחו והשמחה הייתה רבה!

הברחיה

לסתתא ליאורה וסבא יוסקה אنم

לzdoot גלית ומאה ולדז אורי

להורים המאושרים שני עידן

ברכות חממות ומזל טוב נדול להולדת הנסיכה

עגי

אחות ליבל המתוק.

אוכל שבא מהלב

הפנקוטה של אלכסנדרה זן

גליה אנדי פונטרמולি

יאמי....טעם הפנקוטה עדין מוגנש בחיק
או בامتת "טעים להכיר": האחראית על הטעם הממכר היא
אלכסנדרה זן, או בקיצור, כמו שאנו קוראת לה – אלכס.
חלקכם מכירים אותה כאשתו של **אמיתי זן** רבעשנו,
חלקכם נהנים מהמניקור שהוא עושה, אבל אהבתה ועיסור
קה העיקרי הוא אומנות הקונדיטוריה.

אלכסנדרה היא שף קונדיטור של מסעדת "קיטשן אנד גראן"
בתל אביב.

היא זוכרת שעוד מילודה בערך בגיל 8, תמיד התלהבה
וביקשה מאביה לעזור לו בבישולו במטבח, והוא אכן נעזר בה
כ"ס-שפ" שלו, לימד ואתגר אותה במאכלים שונים. היה זה
זמן איכות עם אבא, לא מא לא היו מrhsים להיכנס למטבח.
כך גילתה את אהבתה למטבח ובעיקר להכנת מאפים, עוגות
וקינוחים.

אלכסנדרה הכירה את אמיתי לפניו ארבע שנים כאשר עבד
אחראי משמרת בחברת אבטחה בקניון חדרה, ואלכסנדרה
ניהלה אפייה בקניון. כך נפתחה לה האהבה.

אלכס גרה בקיוב העוגן כבר כ-4 שנים יחד עם אמיתי,
ושניהם מגדלים באהבה את **מאי** בת-ה-5 (מנישואיו הקודם
משל אמיתי), ואת התינוקולים המיוחדים שאותם אמיתי לא
מסכים שאלכסנדרה תבשל!!

לאלכס מקום חם בלב לקיבוץ ותושביו. המקום מזמין לה
ילדות ופה, את חופשות הילדות הנחרדות שחוותה כשביקרה
את סבא שלה שהיא גרב בכפר ציורי מוקסים בדרכם צרפת,
מקום שהוא רגוע, עם שדות רחבים, הרגש חופש – מקום
שעושה טוב על הלב...

אלכס אוהבת את הקהילתיות, מעשי ההתנדבות ובעיקר את
ה"קהילתית המחברת" כלפי המבוגרים, ואת החינוך בעוגן
בכל.

לכבוד המדור החליטה אלכסנדרה לפנק אותנו ב"פנקוטה"-
קינוח טעים שהוא נוהגת להכין במסעדת:

בתאבון !!

הפנקוטה
1 ליטר שמנת מתוקה
100 גרם סוכר
10 גרם ג'לטין
50 גרם מים
כפית תמצית וניל
גרידת גסה של חצי ליטר
10 פולי קפה

רוטב לפנקוטה:

60 גרם שוקולד מריר % 53%
60 גרם שמנת
20 מיל אספרטסו
לחmis שוקולד + שמנת יחד ולחוסיף אספרטסו.
לצנן לטמפרטורת החדר לפני הנsha.

אופן ההכנה:

מאתדים ג'לטין + מים ומניםים בצד.
מבאים לרטיחה: שמנת + סוכר + וניל + גרידת ליטר + פולי
קפה – מצננים לטמפרטורת גוף.
ממשים את הג'לטין ומאתדים למסה של השמנת תוך כדי ערבות.
מווגנים לכלי המיעוד ומרקרים.

(צלום: לילך גל)
רונית ברוור, מרבית אילן

האהבות של לי

ఆופיר אַזְנָר

בן 42, נשוי למירב

אבא של יעל (13.5) ויאיר (9.5)

מהנדס פיתוח ב"רפאל תעשיות מנופים"

מדף מועדף

המצאות ופיתוחים טכנולוגיים
ולאחרונה קצת פילוסופיה.

חו"ל

ללא ספק – אריה"ב.

יום שישי

סידורים, קניות, ספונג'ה.

קניות לבית

איופה שיוצאה בסביבה.

חנות אהובה

הום סנטר.

כשר

שוחה 3 פעמים בשבוע.
בבריכה בגבעת חיים.
מדי פעם מודוש על
אופניים בשדות.

שופינג

לא חוברב נציג,
אבל אם כבר מסע קניות –
אז כל'i עבודה.

אינטרנטי

אהוב לגלווש באתר ספורט.

גילטי פלזר

בקלוואה

קפה

רק שחור.
בדורך כלל עם היל.

מעצבן

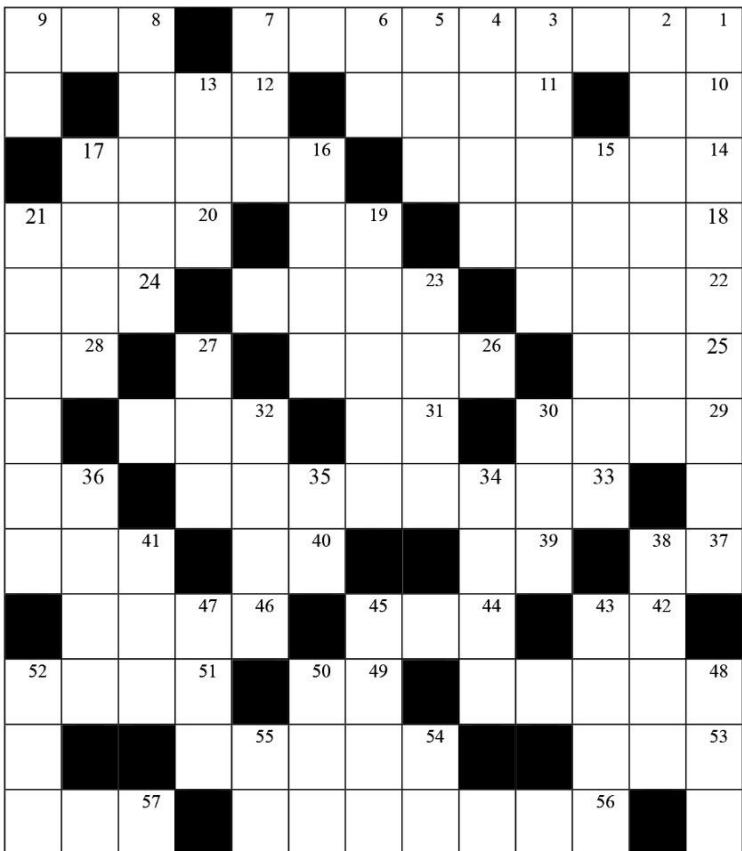
חסור הקששה

בית קפה

בזבוז זמן! מעדף שווארמה....
אם כבר יוצאים עם המשפחה, או קפה לנדוור.

תשבץ

דינה ווינט

מאותן: 1. חג המתקרב אליו לטובה, (7,2) 8. דמות מרכזית במנילה הקשורה לחג הביכורים, 10. מכסה הבית, 11. מס'יע, 12. התקומות, 14. רוחיה, 16. נתינת כסף בהתקנות, 18. היא תוצאה מהעיפות, 19. שניים, 20. ציר רפואי מפורסם, 22. שם מקובל יפה של אישה, יש גם סרט זהה: ... בת, 17, 23. אדם העוסק בטיפול ענבים וגפניים, 24, תלם, 25. תצעד, 26. כשותיקים הגיעו לקיבוץ הם הטילו ..., 28. נזול בנוף, 29. צמד מלדים: "תיקף ... ", 31. בשבי, 32. הרים בית, 33. ספר בתנ"ר הקשור לחג השבעות, (3,5), 36. לוחם שמים, 37. שקט!!! 39. מילת תנאי, 40. זו, 41. עצב, ינון, צער, 42. מתור, 44. משבעת המינים שהתרבכה בה ארץ ישראל, (אחת הקבוצות הראשונות בקיבוץ), 46. שם של שחנית ישראלית מפורסמת, מככבת בחו"ל, (שי"מ), 48. אחת הכהנים בתנ"ר, 49. מכונית מסחרית, 51, הוא בעוד ישתתף בתזמור רת כל' נגינה, 53. שטף מים, 54. אחד הבושים המוזכרים בתנ"ר, 56. בירתנו הנצחית, 57. הדר.

מאותך: 1. שם נוסף לחג המתקרב אליו, (4,3,2) 2. ביתו: מקום גבוה מאוד, במקור כינוי להרי הימלאיה הגבוהים, 3. משבעת המינים, 4. נבחר להכريع בסכסוךabis שני צדים, 5. צנצנת, אגרטל, 6. דפנה, 7. עוד משבעת המינים, 8. עוד פרי יפה ומהודר משבעת המינים, (שם של קבוצה בקיבוץ), 9. נאיבי, 13. נובה, 15. נכבים לאט, 16. מוט גבוה בספינה, 17. הניע ראשו, 19. כלי שיט קטן, 21. משתלב יפה ביחס: הכוונה לצליים, צבעים וכו', 23. סך הכל, 27. אביו שמנגר השופט, 30. נס, 32. דמות מרכזית במנילת רות, 34. שיטת תרגול עתיקה שהגיעה מהஜרא, 35. שר, 36. קל' דיש קדום, 38. פרח בראשיתו, 41. שחנק הוליווד, (שי"מ), 43. חמוטה של רות במנילה, 45. כשקוטפים פרח, לאחר זמן הוא ..., 47. דרך, 48. תכנן והוציא לפועל, 50. חן, 52. בשום במקרה, 54. עיבד בצד, 55. ישן.

פתרון מי אני ומה שמי

החומר "פין", השתייך למשק הילדים וטופל באהבה ע"י ילדי חברת הילדים.

תפקידו היה להביא מטבח הילדים שאירוע של ירקות ולחות, כדי להאכיל את החיות שבמשק. חבר מונגראר היה אחראי על המשק. ילדי החברה עבדו במשק בתורנות. ניקו, האכלן, טיפולו ובעיקר למחדו להיות אחרים.

בתמונה: מירון גבעון מסע שני זאטוטים כבילי עלי גלגולים...

רבותי ההיסטורית חזרה

נפלאה לחזור אחוריות, ללמידה את ההיסטוריה ולהעמיק את השורשים לדורות הבאים.

הימים הסוער והגלים הגבויים מנעו מהספרינה להגיע לחוף מבטחים, ובעליה חזרה למצוק נצפה "שטור בריטי" (נורבגוני אחד, אשר קיבל את פני המטפסים בעלייה התולולה. בקיוב שוחרר מנדל הימים הישן, ובפיקניק באויריה נעימה ונוי, הנהנו הילדים מ"חליקות" וקרטיבים מרעננים).

תודה למי שארגן והcin את השבת המיויחדת והמאחדת
הזה. כן ירבו.
(התמונות בשער האחורי)

רונית ברוך, מרבית אילן

דמינו לעצמכם בפרק מוסיקה של שנות ה 40 וקראו את הכתבה...

הרעין והובלה של **יסקה אגם**, אשר במסגרת היגיון השבעים לקיבוצנו, הביא את כולם, מקטן ועד גדול, בשבת בבוקר, לשחרר את מסלול עלייתם של 30 מיסידי העונן בספינת המעפילים "אטרטו". לאחר קבלת כובעים וחビישתם לראשנו לתוחשת נאות יチזה, יידנו קבוצות קבוצות מהמצוק בשפירים אל חוף הים, מלוים בהסבירם מרתקים בפי מדריכים מקומיים שסייעו לנו על שלבי ההעפלה. הזרמנות

נַעֲמָנִים ג-ז

(צילום: מendi פלק ויעקב נוטרמן)